No. 2553 Zaterdag 31 December 1932. 49ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.-- bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Pastorie San Mateo, Tel. 413
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elken regel meer 10 cts.

Zalig Nieuwjaar!

Het oude jaar heeft weer bijna zijn taak volbracht en geschiedenissen van vreugd en leed in de herinneringsboeken der menschen geschreven. Wat er aan wenschen werd uitgesproken in den aanvang van 1932 heeft blijde vervulling gezien of wacht die nog in de komende dagen.

En daarnaast worden nieuwe wenschen uitgesproken, met een schemering van belofte en hoop omglansd.

Zalig Nieuwjaar!

Gij, die de deur van uw woning hebt moeten openen voor zorg en kommer, ruim een nieuwe plaats in voor Levensdurf en Godsvertrouwen om door de duisternissen heen een anderen weg naar het gestelde doel te vinden.

Gij, die in uw huiselijken kring steeds een zetel bezet hebt gezien door voorspoed en vreugd, vergeet niet dat tegenslag komen kan om een plaats in te nemen aan uw disch en verzamel in uw hart tijdig alle kracht en moed, die uit de dagen uwer blijheid geboren worden kan.

Gij, die neer moet zien op een leege stoel en de wreede scheidingspijn nog schrijnen voelt in uw ziel, zie om u heen naar de duizend eenzamen-onder-velen en strekt uw helpende hand uit naar ieder, die uw steun behoeft en vindt zóó troost in uw eigen verlatenheid.

Gij, die de broze beker van het geluk houdt in uw bevende handen, en met hunkerend verlangen een golf van wenschen voelt opbruischen in uw jonge hart, denk aan de velen, die uit uw hand iets moois en goeds verwachten en verlies u niet in de vergetelheid van uw zelfzuchtige vreugderoes.

Zalig Nieuwjaar.

Daar worden veel wenschen weggedragen op de nog vrije en onbelemmerde wieken van het nieuwe jaar.

De eene mensch roept den ander toe: Zalig Nieuwjaar en weet niet hoe zijn wensch wat nader te omschrijven. Zal het louter stoffelijke welvaart zijn, dat in dien heilgroet gelegen ligt? Zal het roem zijn of eer, welslagen of promotie, voorspoed of nieuwe levenskansen? Wat weet de een te zeggen van de begeerten en verlangens van den ander?

De eene vriend roept het den ander toe: Zalig Nieuwjaar. En zijn hart opent den ander een vizioen van vervulde wenschen, die zij tesamen in uren van vertrouwen hebben gedroomd en uitgesponnen. Er is geen pad in 't droomland der gedachten, of zij hebben het samen betreden; er bloeien geen bloemen langs der toekomst onbekenden weg, of zij hebben haar milden geur ingeademd.

Van wenschen en verlangens is steeds der menschen geest vervuld geweest. En dat was zijn groote geluk.

Want wat is een mensch zonder tintelende verlangens, wier vervulling zijn toekomst goed kunnen maken en groot?

Laat ons alleen geen begeerten koesteren naar onbereikbare dingen en ons hart opkroppen met wenschen, die geen gebeuren kunnen worden.

Laat ons door het al te weeldrig opkweeken onzer wenschen geen hindernis opwerpen voor den bloeienden tuin der werkelijkheid en het bereikbare.

Er zijn helaas maar al te veel dwazen en kortzichtigen, die de kleine vreugden en geneugten in hun onmiddellijke nabijheid niet willen zien. Die de spiegels van hun woning beslaan met den kouden adem van hun ontevredenheid en met verachting van hun eigen klein, maar vreugdevol bezit, hun kracht verbruiken aan den opbouw van een grandioos luchtkasteel. Die onvermoeid en met haast geniale volharding haken naar de verwezenlijking van een verlangen, om de eindelijk gewonnen schat als een waardelooze bezitting te verwerpen.

Voor hen bijzonder geld des dichters waar gedicht:

En hij kreeg wel wat hij verlangd',
Maar hij kreeg het nooit op tijd,
En als hij het had in bevende hand,
Dan was het zijn gloed schoon kwijt.
. . . .
En zoo zag hij steeds wat hij hebben wou,
En nooit zag hij wat hij had,
En ik dacht eerst hoe hij 't minnen zou
Als hij het niet meer bezat.

Laat ons toch vooral onze vreugden blijven zien, opdat wij niet enkel werken aan de vervulling onzer wenschen, maar ook uit dankbaarheid voor het reeds gewonnen goed.

Wij gaan op, allen bezield met de stuwkracht van werklust en werkijver, om mee te helpen aan alle dingen, die voltooiing eischen en die liggen onder het bereik onzer handen.

Het nieuwe jaar zij in alle opzichten voor u een zalig Nieuwjaar. Dat er veel goeden arbeid begonnen en volbracht moge worden. Dat er veel vrome wenschen in vervulling mogen gaan en wij dankbaar aanvaarden al wat Gods beschikking ons aan vreugd en smart moge geven. Dat ook de vrouwen opnieuw mogen toonen ook een waardige plaats in het maatschappelijk leven te kunnen bezetten, door doelbewust mee te werken aan de verwezenlijking van de nieuwe vooruitzichten die haar te wachten staan.

Dat het jaar 1933 onder Gods zegen moge ontbloeien tot een gelukkig jaar, niet alleen voor ons zelf, maar ook voor al onze dierbaren en bekenden, die door banden des bloeds of van vriendschap verbonden.

Nieuwjaar!

Wenschende menschen,
Hier en daar.
'n Oude gewoonte
Bij de wis'ling van 't jaar.
Mensch'lijke wenschen
Bij duizendtal!
Wensch'lijke menschen
Niet altijd 't geval.
„'k Wensch je veel sterkte"
Sprak mijn buurman dit jaar;
'k Dacht: „Dat meent ie vast eerlijk"
(Hij is belastingambt'naar!")
Laten wij, menschen
't Klinkt wellicht wat raar,
Elkander niets wenschen
Dan: „Veel goeds" voor dit jaar.

Aruba. E. J. Boelhouwers.

De nieuwe onderwijsverordening en den Raad.

Uit het verschenen *Voorloopig Verslag* blijkt, zooals verwacht werd, dat de Raad geenszins sympathiek staat tegenover de nieuwe verordening, waarvan ook wij in verschillende artikelen reeds betoogd hebben, dat het een groote verslechtering is van ons onderwijs.

We willen hier overnemen, wat de Raad zegt over deze verordening in de *algemeene beschouwingen*.

„Algemeen werd in de afdeelingen erkend, dat, de huidige onderwijswetgeving niet langer steunt op de werkelijkheid. Het werd daarom, ofschoon niet gezegd kon worden, dat het onderwijs een te groot deel van onze begrooting eischt, noch dat het op te grooten voet is ingericht, dan ook begrijpelijk geacht, dat het Bestuur onder de gegeven omstandigheden tot bezuiniging bij het onderwijs wil overgaan. Vooropgesteld werd echter, dat bij geboden besparing in de laatste plaats het onderwijs, dat deel der overheidszorg bij uitnemendheid, aangetast moet worden en men daarmede dan nog zeer voorzichtig moet zijn.

Bijna alle leden vonden de voorstellen in beide ontwerpen betreffende het onderwijs neergelegd en waarbij bezuiniging blijkbaar het hoofdmotief was, te ver gedreven, en stonden ook door de wijze, waarop getracht wordt de hier bedoelde bezuiniging te verkrijgen weinig sympathiek daartegenover. Deze leden verklaarden indien noodig meer te voelen voor een algemeene salarisverlaging dan voor dit plan, waarbij een kleine groep getroffen en in menig opzicht aan het onderwijs een knak gegeven wordt. De meeste leden vreesden, dat de besparingen, waarvan zij overigens niet zooveel verwachtten, waar toch immers een verschuiving van leerkrachten zou plaatshebben, te duur gekocht zullen blijken te zijn en dat als men nu te veel op het onderwijs bezuinigt, men bij een volgende generatie daarvan spijt zal hebben. Naar hunne meening wordt de differentiatie te ver doorgevoerd en moet het volksonderwijs, het L.O. en B.L.O. het meest ontgelden. Het streven moet voorzitten om voornamelijk onze mannelijke jeugd zoover te brengen dat zij profijt kunne trekken van de in het gebiedsdeel aangeboden werkgelegenheden in industrieën, handel en scheepvaart, zoodat de nu opgroeiende jongens later de plaatsen kunnen innemen, die nu door vreemdelingen worden bezet. Zonder goed lager onderwijs zal iedere poging in deze richting falen. Inderdaad ware ook naar de meening der leden hier aan het woord, verschil te maken tusschen de scholen in de stad en in de buurt van de stad — in welke omgeving vooral, immers met het oog op werkzaamheden in de industrie en bij de scheepvaart eenig meerder onderwijs dan verder af aan te bevelen is — eenerzijds en de echte „kunukuscholen" anderzijds, welke laatste wel de B.L.O. scholen zouden worden, maar zoover als de ontwerpen gaan achtten deze leden niet verantwoord. Voor de kinderen van de B.L.O. scholen zou het zoo goed als onmogelijk zijn het hooger op te brengen. Immers als nu reeds voldoende gebleken is, dat het in het algemeen voor de beste leerlingen der buitenscholen moeilijk valt om het onderwijs op de ambachtschool te volgen, wat zullen de resultaten van het onderwijs op de buitenscholen zijn, indien wat betreft de bezetting door leerkrachten, de maximum-eischen beneden den nu geldende minimumeisch blijven, als het aantal leerlingen per leerkracht van 50 op 60 wordt opgevoerd, als het aantal leerkrachten wordt teruggebracht tot vier en het aantal lesuren per week ingekort tot 18?

De leden hier aan het woord verklaarden, dat zij aan de ontwerpen hun stem niet zouden kunnen geven, tenzij tegemoet gekomen wordt aan de bezwaren in dit voorloopig verslag en in dat betreffende K.B. van 23 Augustus 1922 No. 46 naar voren gebracht.

Andere leden konden zich in principe wel met de ontwerpen vereenigen, ofschoon ook zij verklaarden tot op zekere hoogte met de leden eerder aan het woord te kunnen meegaan. In ieder geval wenschten zij eerst de meening van het Bestuur omtrent een en ander te vernemen, alvorens definitief hun houding te bepalen.

De afdeeling zouden gaarne vernemen of de Schoolcommissie ter zake dezer voorstellen gehoord is.

In de museums der Godloozen.

De Berlijnsche „*Germania*" publiceert een belangrijk artikel van een specialen correspondent, die een bezoek gebracht heeft aan de anti-goddienstige museums in sovjet-Rusland. Aan dit artikel ontleenen wij het volgende:

Mijn eerste bezoek gold de beroemde Isaacs kathedraal, het tegenwoordige godloozenmuseum van Leningrad. In groepen wordt men er rondgeleid, kinderen, arbeiders en boeren. Zij ontvangen van een bizonderen gids de „noodige" verklaringen in vrijwel alle talen der wereld. Aandachtig hooren zij toe en gelooven.

„Twee millioen roebel ontving de architect voor den bouw van deze kathedraal, verklaart de gids, en wat kregen de arbeiders? Een groote fabriek had men in plaats van deze kerk kunnen bouwen". Allen betuigen door een knik hun instemming met deze kranige woorden.

Hierna volgt een kort inleidend woord over de geestelijkheid, vooral over de monniken, die als dwazen gekwalificeerd worden en dan begint de rondgang.

In de eerste plaats krijgt natuurlijk de Russische orthodoxe kerk een beurt, wier vertegenwoordigers op schandelijke wijze bespottelijk gemaakt worden. Dan volgt de Katholieke Kerk waarvoor men wegens Haar universeel karakter altijd nog eenig respect heeft, al is het dan niet veel. Tenslotte nog de verschillende secten.

Aan de hand van beeldengroepen, foto's en transparanten wordt de gemeenste laster uitgekraamd.

Opvallend is, dat de Katholieke geestelijken steeds met het Hakenkruis worden afgebeeld. Zij zijn volgens de sovjets de dragers van het fascisme. Op de muren zijn opschriften aangebracht als: „De Kerk onderdrukt de wetenschap, Zij verbrandt de uitvinders. Alles is op natuurlijke wijze te verklaren. Er bestaan geen wonderen. De sprookjes, welke de Kerk u vertelt, zijn niet waar. De Paus heeft in een radiorede de kapitalisten tot een oorlog met de sovjet-unie aangehitst." Bedoeld is hier natuurlijk de passus in de bekende rede van Z. H., waar Hij sprak over den heiligen kruistocht van gebed tegen de godloosheid.

Ergens tegen een der wanden staat een kanon, waarboven een hakenkruis. Aan beide kanten bisschoppen, die zegenend hun handen boven het kanon uitstrekken. Daaronder zijn foto's aangebracht van verschillende staatslieden, die met de Kerk, het kapitaal en leger een „bondgenoodschap" hebben aangegaan, om de sovjets en alle arbeiders te onderdrukken. Daar knielen rijkskanselier dr Brüning en de ministers Steiger, Hirtsiefer en Schmidt voor de Berlijnsche Hedwigskathedraal bij de processie op Sacramentsdag, daar ziet men Mac Donald met gevouwen handen en Z. H. den Paus als nuntius van Polen met Pilsoedski. De geheele groep wordt met schijnwerpers belicht.

Een gevoel van afkeer maakt zich van den bezoeker meester als hij zich omkeert en voor zich op een voetstuk in een glazen kist het geheel uitgedroogde lijk ziet van een hoogwaardigheidsbekleeder der Russische kerk, geheel ontkleed. „Zoo zien de Heiligen er uit, luidt het onderschrift, die vroeger het onwetende volk aanbeden heeft."

Ik wees erop, dat men toch niet het recht heeft den spot te drijven met de relieken der Heiligen, wanneer men zelfs het lijk van Lenin gebalsemd en opgebaard heeft, om het door het volk te laten vereeren. „Hoe kunt u de Heiligen met Lenin vergelijken?" was het antwoord. „De Heiligen trachtten het volk steeds te onderwerpen aan het geweld der Kerk, terwijl Lenin het Volk uit hare macht bevrijd heeft."

In de Basiliuskathedraal te Moskou trof ik een affiche aan, die de St. Pieter voorstelt. De koepel is als pauselijke tiara geteekend en de tamboer draagt de trekken van het gelaat van Z. H. den Paus. Boven het portaal wederom het hakenhuis en uit de deuren steken kanonnen en geldzakken.

In het „park voor volkscultuur" bevinden zich levensgroote caricaturen van Katholieke geestelijken met rozenkransen en „bijbehoorende" opschriften. Merkwaardig is vooral een kegelspel. De middenste figuur stelt Z. H. den Paus voor, de anderen een Duitschen schupo, een nationaal socialist, Mac Donald, Briand, een Russischen witgardist, twee popen en een burger met een hoogen hoed.

Verder is daar in Moskou het z. g. „huis der boeren," waar men zich in de landbouwvakken kan bekwamen. Men heeft er een tentoonstelling aan verbonden van tomaten, aardappels, groenten enz. en midden tusschen deze landbouwproducten in foto's van de oorlogsuitrustingen van andere staten en andere, die den aspirantboeren duidelijk moeten maken, dat de Kerk eigenlijk de hoofdzaak is van alle oorlogen. Men ziet er wijlen mgr. Seipel afgebeeld als spreker in een hakenkruis-vergadering, kardinaal Gasparri als onderteekenaar van het verdrag van Lateranen en von Hindenburg aan het hoofd van een eere-compagnie.

In een andere zaal ziet men een groot schilderij, een aantal boeren voorstellend, die zwaar gebukt gaan „onder den last van den Bijbel."

In een andere zaal is de Hemelvaart van Christus afgebeeld. Plotseling verschijnt een transparant op den achtergrond: de Paus en priesters bombardeeren Rusland en popen zegenen de kapitalistische legers.

Ook in de beroemde Lawra van Kiew wordt anti-godsdienstige propaganda gedreven. Vroeger was deze Lawra een beroemd pelgrims-oord. Ruim driehonderd duizend pelgrims, kwamen jaarlijks naar dit klooster, waarin duizenden monniken leefden.

Boven den ingang van het reusachtige kloostercomplex staat thans het bekende opschrift: „Ons redt geen wezen, geen God, geen keizer noch tribuun" en boven den ingang der kathedrale kerk: „De monniken zijn de bloedvijanden der arbeiders."

Zelfs de dooden worden niet met rust gelaten. Boven een grafsteen in den buitenmuur eener kapel bevindt zich een roode band met het opschrift: „Monniken, popen en rabbijnen zijn agenten van het tsarendom."

Zoo worden Kerk en godsdienst in het „vrijgevochten" Rusland, waar „een ieder gelooven kan wat hij wil" bespot en beschimpt. De vernietiging van den godsdienst is een taak, die evenals het economische vijfjarenplan systematisch wordt doorgevoerd. De Russische correspondent van de „*Times*" meldde onlangs nog een aantal sensationeele bizonderheden over een vijfjarenplan van den bond van godloozen, dat in 1937 voltooid moet zijn.

Tot nog toe waren er in Rusland altijd nog kerken en bedehuizen, waar godsdienstoefeningen verricht worden al was hun aantal zeer klein geworden. Volgens de nieuwe plannen van Moskou zullen alle kerken zonder uitzondering voor 1937 tot staatseigendom verklaard worden. Met geweldige energie zal alles worden doorgevoerd, om den godsdienst en het geloof van het Russische volk aan een hiernamaals uit te roeien.

In het seizoen 1932—1933 zal een inventarislijst opgemaakt worden van alle kerken, die terstond kunnen worden gesloten.

In het jaar 1933—1934 zullen de godsdienstige cellen in het familieleven ontbonden worden. Tegelijkertijd zullen alle personen, waarvan men denkt, dat zij nog godsdienstig gezind zijn, radicaal verwijderd worden uit alle bestuurslichamen. Alle godsdienstige literatuur wordt streng verboden.

Het derde jaar 1934—1935 zal in het teeken staan van een felle actie van de cellen der godloozen. De bioscopen zullen in dienst gesteld worden van de godloochenaarsbeweging.

In de scholen zullen niet minder dan 140 antigodsdienstige filmen vertoond worden, zoodat den kinderen van jongsaf zal worden bijgebracht, dat de godsdienst de vijand is van het proletariaat en de sovietrepubliek. Priesters, die ondanks alles toch hun kerkelijke bediening zouden trachten te vervullen, zullen zonder eenige vorm van proces over de grenzen worden gezet.

Ie het vierde jaar 1935—1936 zullen allen kerkelijke gebouwen, synanogen of bedehuizen door de sovjets worden overgenomen. Indien eenigszins mogelijk zullen de kerken in bioscopen of clublokalen worden veranderd.

Het jaar 1936-1937 moet de „apotheose" vormen van de actie van den bond van godloochenaars. Vanaf dat oogenblik zal er op geheel het gebied der vereenigde sovjet-republieken geen enkele kerk meer bestaan. De priesterlijke stand zal dan als zoodanig totaal verdwenen zijn.

De leiding voor deze geweldige actie berust geheel bij den bond van militante godloochenaars. Sedert het vorige jaar waren er reeds meer dan zes millioen mannen en vrouwen bij den bond aangesloten. Daar geheel het staatsapparaat der sovjets voor hen ter beschikking staat, kunnen zij gebruik maken van kranten, films, onderwijzend personeel enz. enz. zoodat zij geheel het Russische volk kunnen bereiken.



Minister Ruys de Beerenbrouck.

De liberale *„Avondpost"* schrijft:

Het hoofd van het kabinet, de heer Ruys de Beerenbrouck is onlangs tien jaar minister-president geweest.

Niet onafgebroken. Hij was het eerst zeven jaar, namelijk van 7 September 1918 tot 4 Augustus 1925; en is het nu weer drie jaar, sinds 10 Augustus 1929. Tusschen die twee perioden in was hij voorzitter der Tweede Kamer. In ieder geval heeft de heer Ruys de Beerenbrouck tien jaar lang aan het hoofd van de regeeringszaken gestaan. Dit is zonder twijfel voor ons land een bijzonderheid. Er zijn niet veel staatslieden die gedurende zulk een lange periode minister-president of minister, waren.

Een andere bijzonderheid is, dat hij in onze parlementaire historie drie kabinetten op zijn naam zal hebben staan. Men kan hier misschien over twisten; namelijk over de vraag of het na de verkiezingen van 1922 opgetreden ministerie als een tweede kabinet-Ruys kan worden beschouwd, dan wel als een voortzetting van 't eerste. In ieder geval traden er eenige nieuwe ministers in op. Ook de samenstellers van het bekende boekje „Parlement en Kiezer" gewagen van drie kabinetten-Ruys. Hij deelt dan de onderscheiding van zijn naam aan drie ministeries verbonden te zien alleen met Thorbecke en Heemskerk—Vader.

Een derde bijzonderheid is dan nog deze, dat de heer Ruys de Beerenbrouck zowel gedurende zijn vroegere als gedurende zijn huidige regeeringsperiode met zeer abnormale en buitengewoon moeilijke omstandigheden te kampen heeft gehad. Hij was nauwelijks als minister-president opgetreden, of Troelstra deed zijn revolutie-poging. Hoewel zij, door de manier waarop zij werd beproefd, van meet af de kiemen van een mislukking in zich droeg, wist niemand dit toch met zekerheid. De Regeering moest handelen. Zij heeft gehandeld. Onder leiding van den toen nog zoo jongen, pas-opgetreden Ruys. Niet alle ministers (wij hebben, van een der aanwezigen, eens interessante bijzonderheden over de vergaderingen van den ministerraad uit die dagen vernomen) bewaarden hun kalmte en hun koel overleg. Ruys wèl. Hij gaf leiding. Toen hij in 1927 werd benoemd tot Minister van Staat (een onderscheiding, op zoo jeugdigen leeftijd verleend, dat er hier en daar, begrijpelijk, eenige verbazing over ontstond) zal op die benoeming het beleid door hem in het najaar van 1918 getoond, ongetwijfeld van grooten invloed zijn geweest.

En nu, onder zijn huidige kabinet, treft hem de crisis en staat zijn regeering voor moeilijkheden, als waarvoor geen vorige nog heeft gestaan.

Waarlijk:

de weg van zijn ministeries gaat niet over rozen.

Er is over de staatsman-bekwaamheden van den heer Ruys de Beerenbrouck wel eens verschillend geoordeeld. Tegenover een minder-gunstig oordeel staat het onloochenbare feit, dat hij dan toch maar tien jaar minister-president is geweest en dat hij gedurende al die jaren zijn eigen departement heeft geleid, zonder in het parlement ook maar één werkelijk ernstige nederlaag te lijden. Een bewindsman zonder beteekenis is onmogelijk in staat, een dergelijken krachttoer te volbrengen. Deze minister weet wat hij wil. Een bekend liberaal man, die vele jaren van dag tot dag ambtelijk met hem heeft samengewerkt, zeide ons eens: „Ik heb bewondering voor hem. Hij heeft regentenbloed, hij heeft het bloed van zijn vader in de aderen." Dit oordeel heeft veel indruk op ons gemaakt.

De heer Ruys geeft — dit zij erkend — door zijn uiterlijk optreden niet veel gelegenheid tot geestdrift en populariteit.

Hij is een man van grooten en eerlijken eenvoud. In heel zijn levenshouding. Deze geestelijke democratie siert den edelman. Hij is wars van alle pose; ook in het gesproken woord. Een groot redenaar is hij niet; de vonken en vuurpijlen van schitterend oratorisch talent doet hij niet knetteren. Zijn woord is, als heel zijn persoon, onopgesmukt, eenvoudig, weinig geschikt om enthousiasme te wekken, nuchter, en het komt maar zelden voor, dat het zich eens in een zekere bewogenheid verheft, maar het bevordert daardoor wel eens een oordeel over den bewindsman, dat aan zijn beteekenis geen recht doet wedervaren. De functie van minister-president, hem in 1918 toegevallen, heeft hij niet gezocht; hij was bereid volkomen bevrediging te vinden in het ambt van Commissaris der Koningin in Limburg, waarin hij slechts enkele maanden vroeger was benoemd: de Minister heeft ons destijds eens verzekerd, dat het een teleurstelling voor hem was, een mandaat te moeten neerleggen, in zijn „eigen" provincie, dat hij uit zijn vaders handen mocht overnemen.

Sinds dien tijd is hij onafgebroken, in hooge functies het land blijven dienen.

„Wij behooren, zegt de Avondpost", godsdienstig en politiek, tot des Ministers tegenstanders. Dit belet ons niet, hem te eeren en te waardeeren voor moeilijk werk, gedurende zoo vele jaren in rustigen eenvoud met groote toewijding verricht, in dienst van het gemeenebest. De waardeering kan te grooter zijn, waar wij dezen bewindsman nog nooit op een onbillijke of onverdraagzame houding of een kwetsend woord jegens tegenstanders hebben betrapt. Zijn naam wordt in dezen crisis-tijd veel genoemd, ook veel gehoond; maar „'t wispelturigh volck" bezit in die dagen als die wij nu beleven, niet de geloofsbrieven, die tot een zuiver oordeel bevoegdheid geven. In den strijd der partij-propaganda komt geen staatsman er zonder kleerscheuren af.

De Minister-President, die begin December 59 jaar werd, en na zijn zeer ernstige ziekte van eenige jaren geleden weer een voortreffelijke gezondheid geniet („maar daarvoor" — zij hij ons onlangs — „kan ik dan ook mijn avondwandeling, vlak voor ik naar bed ga niet missen; weer of geen weer, ik ga er een half uur op uit!") de Minister-President heeft voor tien jaar toegewijden arbeid aan het hoofd der Regeering, op den dank der natie alleszins recht.

Die taak is met toewijding en bekwaamheid volbracht en, wat het persoonlijke betreft, en zonder de beteekenis van het hooge ambt ook maar een oogenblik prijs te geven, met een eenvoud en een soberheid, welke overeenstemmen met onze volks-tradities.

Crisis in vroeger dagen.

Er is sinds eenigen tijd een strekking om alle gejammer over de crisis na te laten. Het helpt toch niet, redeneert men, en hoe meer men praat, des te minder handelt men; laten we dus afspreken om niet meer over de crisis te discusseeren.

Daar zit inderdaad iets in en om aan deze stemming tegemoet te komen, willen wij hier even enkele crisisperioden in vroeger tijden van nabij bekijken om tenslotte de troostende conclusie te trekken, dat aan alle lijden, dus ook aan de crisis een einde komt.

Hoe lang zal de crisis nog duren, vragen de menschen zich af, maar door deze vraag geven zij reeds te kennen dat de crisis tijdelijk is. Gelukkig maar: alle crisisperioden in de geschiedenis der menschheid waren tijdelijk. Zoover bekend, had Engeland reeds in de zeventiende eeuw met een moeilijken economischen toestand te kampen. Van 1664 n l. tot 1667, toen de Nederlandsche zeevaarders de Theems optrokken, was de toestand in Engeland allesbehalve rooskleurig. Er was een zware concurrentie in den handel en zelfs dreigde een hongersnood. Heel wat zakenlieden, die wij sinds enkele jaren O. W.'ers noemen, gingen ten gronde en faillissementen waren aan de orde van den dag.

Uiteraard was deze crisis minder uitgebreid en vooral minder ingewikkeld dan de huidige, omdat zij slechts Engeland trof, terwijl de huidige crisis geen enkel land ter wereld vergeet. Doch ook in 1825 kende Groot Brittannië een ellendigen tijd, die zijn terugslag vond in Amerika en het vaste land van Europa. Vrijwel alle takken van industrie werden door deze ramp getroffen en het scheelde weinig of de wereldhandel lag stil. Meerdere jaren waren noodig om een herstel te brengen en nog geruimen tijd klaagde de handel steen en been over de funeste gevolgen van de depressie.

In 1847 was het weer mis. De financiën liepen vast en een paniek was het gevolg. Al weer bepaalde de Krach zich niet tot Engeland alleen, maar breidde zich uit tot Amerika en Europa. De oorzaken van deze verschijnselen liggen blijkbaar nog in het duister en de eenige merkwaardige ontdekking, die men kon doen, was vast te stellen, dat de crisis zich om een bepaald aantal jaren herhaalde. Men zocht met den moed der wanhoop in de sterren. d.w.z. men meende te ontdekken dat de stand van het firmament zijn invloed uitoefende op de oogsten en dat de fatale stand juist na een zekere periode telkens terugkeerde. Men ging zelfs zoo ver, dat men voorspellingen ging doen omtrent komende depressies. Maar, als gezegd, het was den moed der wanhoop, die de menschen aan het profeteeren zette en het was vooral niet het gezond verstand.

De beurt was spoedig aan de crisis van 1890 en toen deze lijdensperiode voorbij was, kwam 1900 en 1907.

Het begon weer in Engeland, maar het plantte zich voort naar Amerika, waar de bankiers ten einde raad waren. Spoedig zijn we dan in 1913 in de buurt van den wereldoorlog, doch wat zullen wij over de ellende van de toen beginnende oorlog vertellen zonder oude wonden open te rijten? Lag niet de heele wereld in die jaren te zieltogen, zonder een vleugje hoop op uitkomst? En wat heeft de handelswetenschap er op gevonden deze herhalingen van zulke rampen te voorkomen? Zitten we thans niet in een depressie, ellendiger dan ooit? En zou de redding wel van de wetenschap te verwachten zijn? Wie ziet helder in dezen chaos? Het schijnt zoo om en om te gaan met de goede en de slechte tijden. Zooveel vette en zooveel magere jaren. Het economische leven doet precies als het leven der individuen. Wij allen kennen gelukkige dagen en droeve tijden. De natuur kent zomer en winter. Wij deinen op en neer als de zee en het schip is in Gods hand. Dit is één troost. De geschiedenis leert, dat na de beproeving de beloning komt voor de volkeren, zooals na de regen de weldadige zon.

Met deze overwegingen is weliswaar de crisis niet opgelost, maar wat zullen wij beginnen, als wij alle optisme laten varen? Het is immers waar: ons schip is in Gods hand...

BERICHTEN.

NIEUWJAAR.

Het oud jaar is voorbij
En 't nieuwe pas verschenen:
Waar gaat de snelle tijd,
Waar gaat hij met ons henen?
Naar de eeuwigheid ga ik,
Met u, met al dat is
En van uw broosheid, mensch,
Geve ik getuigenis.
Past op dan, gij die gaat
Met zulke snelle schreden,
En stelt niet uit; hetgeen
Gij doen zult, doet het *heden.*
Want morgen kunt ge reeds,
Met 't oud en 't nieuwe jaar,
Verdwenen zijn als of 't
Een ijdel wolkske waar,
Zoo sprak de tijd en wij....

GUIDO GEZELLE.

Ons a.s. Gouden Jubilé.

De *Amigoe di Curaçao* verscheen voor het eerst op 1 Januari 1884.

Dat beteekent, dat met dit laatste nummer van dit jaar ons blad haar 49ste jaargang afsluit en over een jaar 50jaar wordt en dus haar gouden jubilé viert.

Wanneer alles meeloopt en naar wensch gaat, hoopt de Redactie het volgend jaar bij het vieren van dat gouden jubilé een mooi feestnummer uit te geven.

De stichter van de *Amigoe di Curacao* was Mgr. H. A. VAN EWIJK, de eerste Dominikaansche Apostolische Vicaris van Curaçao (1870—1886). De eerste Redacteur was de Eerw. Pater E. J. Onderwater, die den 13 October 1891 overleed als pastoor van St. Martin.

Wij hopen, dat onze lezers ons trouw zullen blijven en ieder in zijn eigen kring zijn best zal doen om nieuwe abonné's voor ons blad zal aan te werven.

Touristenbooten.

Sinds verscheidene jaren reeds bezockt de *Reliance* als toeristenboot Curaçao. Maar steeds koos zij Caracasbaai als aanlegplaats. Ondanks alle verzoeken weigerde de kapitein onze haven binnen te komen, totdat Vrijdag 23 December deze boot voor het eerst onze haven binnenkwam. Mogelijk heeft hierop wel eenige invloed gehad het prachtig, ongehinderd in- en uitstoomen op eigen kracht in onze haven van het SS. *Statendam* van de Holland-Amerika-lijn, welke boot nog iets langer is dan de *Reliance*. Vermoedelijk zal na deze goed geslaagde proef de *Reliance* in het vervolg wel steeds onze haven binnen komen en het Schottegat in plaats van de Caracasbaai als ligplaats kiezen.

Ook het bezoek op den eersten Kerstdag van de groote toeristenbooten de Fransche *La Fayette* met 250 en de Duitsche *Columbus* met 750 passagiers bracht zeer veel vertier in deze stad, en veel winkeliers en vooral de chauffeurs maakten goede zaken.

Voor de komende weken worden nog verwacht de toeristenbooten:

12 Januari *Mauretania* van de Cunard line gaat naar Caracasbaai.
12 Januari de *Statendam* van de Holland-Amerikalijn komt in de haven.
13 Januari *Reliance* in de haven.
14 Januari *Kungsholm* (Zweedsch) in de haven.

Twee schepen verkocht.

De Ned. ss. *Commewyne* (ex St. Thomas), 2482 ton bruto. 1543 ton netto en de *Nickerie* (ex St. Jan), 2498 ton bruto. 1528 ton netto, beide in 1907 te Kopenhagen gebouwd en toebehoorende aan de *Koninklijke Nederl. Stoomboot Mij.*, te Amsterdam, zijn naar Italie verkocht, behoudens inspectie. De schepen zullen weder in de vaart worden gebracht.

De *Commewijne* is opgelegd geweest vanaf 3 April 1931 en de *Nickerie* van af 11 Februari 1932.

Middelbaar Engelsch B.

Volgens een particulier hier ontvangen radiobericht is de Heer CORNELIS SPROCKEL, Curaçaoënaar, sinds ongeveer tien jaar werkzaam als hoofdonderwijzer aan een bijzondere Muloschool voor jongens te Dordrecht, op Vrijdag 23 December ll. aan de Universiteit te Groningen geslaagd voor akte middelbaar Engelsch **B.** Onze gelukwenschen.

Een kerkelijk jubeljaar.

Bij gelegenheid van het Kerstfeest ontving Z. H. Paus Pius XI de Kardinalen in Rome aanwezig, om hun heilwenschen in ontvangst te nemen.

Daarna sprak de Paus gedurende 20 minuten een belangrijke rede tot de vergaderde Kardinalen, welke rede door de radio over de geheele wereld werd rondgezonden. Het allervoornaamste wat de telegraaf ons hiervan mededeelde, was dat de Paus toen een nieuw kerkelijk jubilé voor de geheele wereld heeft afgekondigd, dat zal duren van 2 April 1933 tot 2 April 1934, ter herinnering, dat het 19 eeuwen geleden is, dat onze Heer Jezus-Christus geleden en aan het kruis gestorven is.

Een buitengewoon Regenjaar.

Zooals wij reeds in ons vorig nummer onzen lezers hebben meegedeeld, is dit afgeloopen jaar 1932 een zeldzaam goed regenjaar geweest.

Eergisteren Donderdag teekende de regenmeter van het St. Thomas-College 1028 m.M. Ziehier de gedetailleerde opgave van het geheele jaar.

Januari	83.-	m. M.
Februari	13.8	„ „
Maart	0.0	„ „
April	6.7	„ „
Mei	77.-	„ „
Juni	32.5	„ „
Juli	22.5	„ „
Augustus	16.6	„ „
September	16 3	„ „
October	246.4	„ „
November	389.-	„ „
December (tot 30)	126.4	„ „
	1030.2	m. M.

Naar wij vernamen; hebben alle regenmeters van het eiland voor het geheele jaar een totaal van boven de **1000** m.M. regenval aangeteekend.

Deze week Dinsdag was het bijna den geheelen dag regen, er viel toen 38 m.M.

De maisoogst heeft echter voor Januari en Februari nog een beetje regen noodig, anders wordt het nog mislukking.

Kerk van Westpunt.

In ons vorig nummer hebben we reeds gemeld, dat de kerk van Westpunt wegens groot gevaar van instorten moest gesloten worden. Nader vernamen we nog, dat de toren gevaarlijk naar het Oosten overhelt, dus tegen de kerk aandrukt, dus ook de kerk doet afwijken en scheuren. Voorloopig wordt er nu kerk gedaan in het schoolgebouw, en omdat dit veel te klein is, om alle kerkgangers te bevatten, is er een groot zeil voor de deuren der school uitgespannen, zoodat de menschen toch zoo goed en kwaad als 't kan tegen zon en regen beschut zijn.

Het nieuwe abattoir op Parera.

De Gouvernementsveearts schrijft ons:

Binnen enkele weken zal het nieuwe Gouvernements-slachthuis op *Paréra* voltooid zijn en in gebruik genomen kunnen worden.

Het geheel is door het Departement van Openbare Werken uitgevoerd, terwijl het slachttechnische gedeelte geleverd is door de Noord-Hollandsche Machine-fabriek te Winschoten.

De weg erheen leidt langs de Parerraweg tusschen de werkplaatsen van O. W.; aan het einde van dezen weg, tegenover de steiger van de C. P. I. M. in de baai van Versali zijn de verschillende gebouwen gelegen. Rechts van den weg ziet men eerst een klein vierkant gebouwtje, de z. g. noodslachtplaats, waar vee dat aan een besmettelijke ziekte lijdende is, geslacht wordt of een cadaver kan worden ontleed, teneinde de doodsoorzaak vast te stellen.

Daarnaast is de z. g. Kori-oven, waar cadavers en afvallen van het slachten zullen worden verbrand.

Links van den weg ziet men de vee koralen met cementen drinkbakken, waar het van buiten aangevoerde slachtvee tijdelijk verblijft, het eerste gebouwtje rechts is bestemd voor administratie en bevat een kleedkamer voor het personeel.

Vervolgens komt men aan het koelhuis, dat een capaciteit heeft van 120 kubieke meter, wat voldoende mag worden geacht om een zeventigtal groote dieren te koelen op een temperatuur van ongeveer vijf graden boven nul; de electromotor, die de machine drijft, heeft boven een plaats gevonden. Eenige meters van het koelhuis is de groote slachthal, bestaande uit de afhangruimte, waar de geslachte dieren tijdelijk kunnen worden opgeborgen en de slachtruimte waarin plaats is voor zes groote dieren en een vierentwintigtal slachttafels voor klein vee. Links in den westelijken hoek is de broeibak voor varkens opgesteld, waarin warm water gebracht kan worden door middel van een electrisch verwarmingstoestel, teneinde de varkens alvorens te worden geslacht, te ontharen; rechts is de z. g. darmwasscherij, waar de ingewanden van den inhoud worden ontdaan en verder schoongespoeld.

Koelhuis, afhangruimte en slachthal zijn voorzien van en onderling verbonden door een z. g. luchtspoor, waarmede het vervoer van de geslachte dieren plaats vindt.

Ten westen van de slachthal bevindt zich een kleedkamer voor de slagers, die voorzien is van ijzeren kleerkasten, waschbakken en W. C.'s.

De koralen eindigen in een drijfgang, die naar de slachthal leidt, in deze gang zien we een bascule om levend vee te wegen.

Het geheel maakt een prettigen indruk, ofschoon het uiterst eenvoudig gehouden is, men kan niet anders zeggen dan dat dit slechts een aanwinst is voor Willemstad en dat aan een onhoudbaren toestand wat de vleeschkeuring aangaat nu een einde is gekomen.

Steunt het Apostolaat ter Zee.

Aankomst en vertrek der schepen in de maand Januari 1933.

S.S.	Aank.	Van	Vertr.	Naar
Vestvangen	31/12	Paramaribo	1	New-Orleans
Falcon	1	Maracaibo	1	New-York
El Libertador	1	Maracaibo-Aruba	2	Aruba-Maracaibo
Alemania	—	Curaçao	2	Maracaibo
Mimi Horn	2	Hamburg	2	Cartagena
Trujillo	2	Aruba	—	Curaçao
Albert Voegler	2	Hamburg	2	Cristobal-America del Sur
Karibia	—	Curaçao	2	Maracaibo
Atlas	3	St. Kitts, St. Eustatius, Saba, St. Martin & Bonaire	—	Curaçao
Mataroa	3	New-Zealand, Cristobal	4	Southampton
Auditor	3	Liverpool	4	Cristobal
Dalvangen	3	New-Orleans	4	Paramaribo
Midas	4	Haiti	—	Curaçao
Simon Bolivar	4	Amsterdam	4	P. Limon
Astrea	4	New-York	4	Aruba-Maracaibo
El Libertador	4	Maracaibo-Aruba	—	Curaçao
Baralt	4	Haiti-S. Domingo	—	Curaçao
Rotorua	4	Londen	5	Cristobal-New-Zealand
Costa Rica	4	P. Limon	5	Amsterdam
Midas	—	Curaçao	5/6	S. Domingo
Trujillo	—	Curaçao	6	Aruba
Amor	6	Maracaibo	6	New-York
Vancouver	6	Hamburg	6	Cristobal, Los Angeles, San Francisco, Vancouver. Seattle & Portland
Atlas	—	Curaçao	7	Bonaire, St. Thomas, St. Martin, Saba, St. Eustatius & St. Kitts
Baralt	—	Curacao	7	Haitaansche havens.

Feest Comité
„Prins Willem van Oranje".

Naar ons van officieele zijde werd meegedeeld, is het damescomité, belast met het collecteeren van bijdragen voor de viering van het Eeuwfeest van Prins Willem van Oranje zeer tevreden over de welwillende ontvangst en steun tot nu toe reeds ontvangen. Het bedrag wat nu reeds in de kas is, bedraagt reeds ruim 4000 fl.

Oproer in Suriname???

Vorige week Vrijdagavond, toen onze courant reeds was afgedrukt, bereikte ons het gerucht, dat er in Suriname een oproer was uitgebroken en dat Hr. Ms. *van Nes* per radio was opgeroepen om met spoed daarheen te vertrekken. Wegens noodige reparaties kon dit vertrek echter pas den volgenden dag, dus 's avonds vóór Kerstmis plaats vinden. Doch de *van Nes* is *niet* vertrokken. Bovendien werd dat gerucht officieus tegengesproken. Toch blijven we voorloopig gelooven dat er iets bijzonders gaande is geweest. Vooreerst was Vrijdag namiddag aan de bemanning aangezegd, dat de boot den volgenden dag naar Suriname zou vertrekken. Ten tweede waren alle verloven om dien Zaterdag aan wal tegaan ingetrokken. Ten derde is er dien heelen dag met spoed gewerkt, om de van Nes te provianderen.

En toch is de *van Nes* dien avond niet vertrokken. Alles hangt er dus van af te weten. wat er eigenlijk in Suriname te doen is geweest.

Daaromtrent juist konden we niet de minste inlichting verkrijgen.

Is er werkelijk oproer geweest? Of later terstond bezworen? Of broeide er wat? En is dat gevaar gelukkig afgewend? Bleek de komst van de *Van Nes* overbodig? En is die later afbesteld?

De boot *Cottica*, die Maandag hier van Suriname binnenkwam, bracht omtrent deze geruchten niet de minste nadere inlichtingen. Sommigen brachten het vertrek van de *van Nes* in verband met de komst alhier van een Colombiaansche vrachtboot naar men beweerde met ongeveer 1500 man troepen aan boord en vergezeld door twee kleine Colombiaansche kanonneerbooten, die zich zeer geheimzinnig gedroegen en absoluut niets omtrent het doel van hun reis wilden loslaten.

Dat gebeurde Vrijdag en Zaterdag 16 en 17 December. Men beweerde hier, dat deze troepen bestemd waren in verband met het grensgeschil van Colombia en Peru bij Leticia en dat men plan had deze troepen langs de Amazone of een der groote rivieren van Suriname naar die plaats te vervoeren.

En Suriname moest dat natuurlijk beletten. Van daar die assistentie gevraagd van de *van Nes*. Men ziet het, een onafzienbaar veld om verdere gissingen uit te zaaien zonder kans er voorloopig eenige oogst van binnen te halen.

Voor het onderwijs.

Met het SS. *Cottica* kwamen Maandag hier aan, komend van Suriname de Eerw. Frater Sigebertus, reeds 9 jaar in Suriname bij het onderwijs werkzaam en de Heeren H. J. da Silva, J. R. Wong-Loi-Sing en J. L. Sanchez, allen Surinamers. om hier bij het bijzonder onderwijs in dienst te treden.

Welkom.

Het Bijbelsch drama „Bethlehem".

De verdienstelijke vereeniging *Apostolaat ter zee* verdient allen lof voor het initatief door haar genomen om de uitvoering van dit mooie Bijbelsch drama *Bethlehem* door haar finantieelen steun mogelijk te maken. Het geluk heeft haar gediend, dat zij de beschikking had over een zoo schilder als de Heer PANDELLIS, die met waar kunstenaarstalent en zoo natuurgetrouw al de tooneeldecoraties geschilderd en ook de costuums in zulk rijke verscheidenheid en zoo juist in overeenstemming met de Oostersche werkelijkheid ontwierp. Deze Heer Pandellis is een Griek, die de landen van het Oosten en ook Palestina van eigen aanschouwen kent, en ook het geheele landschap met zijn Bedouinen en Mahomedanen, Arabieren, Joden en Christenen, met zijn bevolking van herders, landbouwers en visschers in zijn geheugen heeft opgenomen en vastgelegd en met de phantasie van den waren artist op het doek in beeld gebracht. De Heer Pandellis heeft eer van zijn werk en dien avond was de lof van de toeschouwers algemeen over de pracht van deze decoraties en zijn smaakvol ontworpen costuums.

Het *Apostolaat ter Zee* heeft het aangedurfd met de jonge tooneelvereeniging *San Genesio* van wal te steken en dit moeielijk stuk in studie te nemen. Het was een groot waagstuk, in aanmerking genomen den zeer korten tijd van voorbereiding. Het was pas vijf weken geleden, dat *San Genesio* haar eerste uitvoering gaf en ook de weinige ondervinding en betrekkelijk geringe prestaties nog door deze jeugdige vereeniging geleverd, maakte deze uitvoering tot een krachtproef.

Maar de proef is, zij het ook niet geheel feilloos en onberispelijk, toch boven verwachting geslaagd. Sommige spelers muntten bijzonder uit, anderen hebben reeds veel bijgewonnen en allen zijn van goeden wil om onder bekwame leiding nogveel kleine fouten te verbeteren en vooral zich goed in hun rol in te denken en daarin geheel mee te leven en deze zoo natuurgetrouw mogelijk uit te beelden.

Prof. J. Palm met zijn orkest en de zangvereeniging Orfeon onder de bekwame leiding van den Heer C. Mendez hebben hun best gedaan om deze uitvoering nog aantrekkelijker te maken.

Eerw. Soeur Ma. Edelburga. ✠

Donderdag avond ongeveer 9 uur overleed in het Pensioaaaat *Welgelegen* de Eerw. Soeur Ma. EDELBURGA (in de wereld Mejuffrouw Catharina Ellis) na een langdurig met een voorbeeldig geduld gedragen lijden.

De Eerw. Soeur Edelburga werd geboren op Curaçao den 11n Juni 1885, trad in het Noviciaat der Zusters van Rooseudaal alhier den 18n Juni 1922, deed haar religieuze professie den 8n December 1923.

Al dien tijd was zij in het Pensionaat *Welgelegen* onder de leerlingen werkzaam, maar overal muntte zij uit door groote stiptheid, hield zich steeds bescheiden, liefst op den achtergrond, was altijd minzaam en hulpvaardig en iedereen ter wille. in de laatste twee jaren maakte zij ook deel uit van het Bestuur van „Welgelegen"

Moge zij voor haar werkzaam leven en geduldig lijden reeds de kroon der uitverkorenen ontvangen hebben.

Aan de geachte familie betuigen wij onze innige deelneming.

R. I. P.

Eere wien eere toekomt.

Met het S.S. *Costa Rica* vertrekt a.s. Donderdag 5 Januari de Heer H. van der Eeden naar Holland.

Vele jaren is de Hr. v.d. E. hier eerst aan boord van de olietankers van C. S.M. en later als loods in dienst van h'et Gouvernement werkzaam geweest toldat hij wegens overcompleet in dezen laatsten dienst eervol ontslagen is. Doch niet als zoodanig, maar meer speciaal wenschen wij hier den Hr. v. d. E. te huldigen als Voorzitter van het *Apostolaat ter Zee*. Als deze verdienstelijke Vereeniging in den korten tijd van haar bestaan zulk een groote vlucht, heeft genomen en zooveel goeds tot stand bracht, is dat voor een groote deel te danken aan den Hr. v. d. E., die vooral na zijn ontslag als loods over meer vrijen tijd kon beschikken, maar deze ook geheel en al in dienst stelde van deze Vereeniging. Niet minder verdiensten verwierf zich ook zijn echtgenoote als bibliothecares, die organisatie, controle en verzorging van de 55 boekenkisten voor de schepelingen geheel voor haar rekening had en met groote correctheid verzorgde. Het zal het Bestuur van het A.t.Z. uiterst moeilijk vallen een opvolger te vinden met evenveel werkkracht en werklust, met evenveel tact en liefde voor het welzijn van de schepelingen en voor den bloei van het *Apostolaat ter Zee*.

God zegene den Heer en Mevrouw v. d. E. voor het vele goede wat zij hier op C. verricht hebben.

Mogen de herinnering aan ons eiland en speciaal aan het *A. t. Z.* voor beiden even aangenaam en sympathiek zijn als hun beider nagedachtenis hier in ons midden altijd zal blijven voortleven.

In dank ontvangen.

van den Heer L. Camarena, een mooi wit porseleinen aschbakje en een notitieboekje enz. voor de schrijftafel, reclamecadeaux van de Compañia Anonima tabacalera van Sto Domingo, waarvan genoemde Heer agent is. Insgelijks wenschen wij wederkeerig een Zalig Kerstmis en gelukkig Nieuwjaar.

van — de *West India Mercantile* the *White Horse Bulletin* Christmas number.

— van het bestuur van de Sportvereeniging *Racing Club Curacao* een Zalig Kerstfeest en Gelukkig Nieuwjaar. Insgelijks wederkeerig.

— van het Bestuur der *Cooperatieve Vereeniging en Nijverheid* een zalig Kerstfeest en Gelukkig Nieuwjaar. Even hartelijk wederkeerig.

— van de firma Morris E. Curiel & Sons alhier een handige leeren zakportefeuilles met agenda voor 1933 reclame voor de *Johnny Walker* Whiskey. Wederkeerig de beste heilwenschen voor het komende jaar.

— van den Heer J. A. JANSEN alhier een dozijn drinkglazen reclamecadeau voor limonade en sodawater van de *International Aereted Water Co*, waarvan genoemde Heer eigenaar is.

Officieele Berichten.

De adjunct-commies A. G. v.d. Gen is, met ingang van den 1sten Januari 1933. eervol ontheven uit de betrekking van waarnemer bij den Weerkundigen dienst op Curaçao.

Blijkens een van den Nederlandschen Gezant te Caracas ontvangen schrijven is op 14 November 1932 overleden in het district Maracaibo van den Staat Zulia, de Nederlandsche onderdaan FRANCISCO JANSEN, wettig kind van CORNELIO JANSEN EN MARIA LUISA MANDULENDUM. De overledene was daglooner, afkomstig van Curaçao, ongetrouwd, met vele aren verblijf in genoemd district.

Zeilvaart gedurende de maand November 1932.

Binnengekomen van:		*Vertrokken naar:*	
Aruba	19	Aruba	18
Bonaire	27	Bonaire	29
Guanta	1	La Guaira	3
La Guaira	1	Las Piedras	2
La Vela	6	La Vela	17
Los Taques	1	Pto. Cabello	14
Pto. Cabello	15	Pto. Sucre	1
Tucacas	13	Rio Hacha	1
Zee	1	St, Vincent	1
Totaal	84	Totaal	86

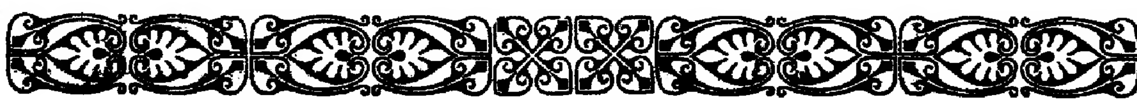
De Heer en Mevrouw
W. O. SPROCKEL--PALM
geven hierbij kennis van de geboorte
van hun zoon
Rigobertus Emanuel.

Curaçao 24 December 1932.



APOSTOLAAT TER ZEE
Afdeeling Curaçao,
wenscht alle leden, donateurs en begunstigers een
ZALIG NIEUWJAAR

Het Bestuur.



Nieuwjaarsreceptie ten Gouvernementshuize.

De Gouverneur van Curaçao en Mevrouw van Slobbe stellen zich voor op Dinsdag 3 Januari a.s. ten Gouvernementshuize eene Nieuwjaarsreceptie te houden des avonds van half negen tot tien uur.

(Zwarte avondkleeding.)

De Adjudant van den Gouverneur,
2—2 **J. J. Fens.**

Verloofd:
RICHARD C. HENRIQUEZ
en
EMMA L. MADURO.

Receptie: ten huize van den Heer en Mevr. S. M. L. Maduro-Maduro, Concordiaplein 22, op 8 Januari 1933, van 5.30 tot 7 uur p.m.

1—2

BEKENDMAKING.

De ondergeteekende H. E. Lampe, zaakwaarnemer enz. op Aruba, Oranjestad, maakt hierbij bekend aan den Handel, aan zijne clienten in het bijzonder en aan het Publiek in het algemeen, dat bij Besluit van het Hof van Justitie op Curaçao dd. 11 November 1932, onderteekend door de E. G. A. Heeren Mr. Ch. de la Trij Ellis, President en Mr. H. Polvliet en Dr. P. J. J. van der Biesen, Leden van gemeld Hof, de Beschikking genomen door den Rechter bij het Kantongerecht, Zittingsplaats Aruba Mr. B. J. Deutz, waarbij hij als zaakwaarnemer of Raadsman voor den tijd van 6 maanden niet wordt toegelaten bij het Kantongerecht voormeld, VERNIETIGD is geworden, en dat hij wederom gerehabiliteerd is in zijne voormelde hoedanigheid.

Bevindt Ge U in moeilijkheden, kom en spreek met den Hr. Lampe, die met genoegen Uwe belangen zal behartigen.

Aruba 15 Dec. 1932.

2—3 *H. E. LAMPE.*

„DE SPORT"

Mededeelingen van „De Curaçaosche Voetbalbond."

Wedstrijd — Uitslagen.

Reserve 1ste Klasse : Trekvogels 2 — Volharding 2 : 0—2

Competitie-standen per 26/12/'32.

1ste klasse	Gesp.	Gew.	Gel.	Verl.	Doelpunten		Punten	gem.
					voor	tegen		
Jong Holland	9	8	0	1	20	4	16	
Volharding	9	7	2	0	25	6	16	
Asiento	9	5	3	1	13	6	13	
Transvaal	9	5	2	2	19	6	12	
Trappers	9	4	2	3	12	6	10	
R. C. C.	9	3	1	5	15	12	7	
Republiek	9	2	2	5	10	11	6	
Go Ahead	9	2	1	6	5	20	5	
Trekvogels	9	0	3	6	4	23	3	
M. S. Z.	9	1	0	8	4	33	2	
Res. 1ste kl.								
R. C. C. 2	7	6	1	0	16	2	13	
Republiek 2	7	4	2	1	9	3	10	
Trappers 2	7	4	1	2	9	5	9	
Jong-Holland 2	7	3	2	2	12	5	8	
Asiento 2	7	3	1	3	6	14	7	
Volharding 2	7	3	1	3	7	7	7	
Transvaal 2	6	0	1	5	2	12	1	
Trekvogels 2	6	0	0	6	2	13	0	
2de klasse								
BISMARCK	10	7	3	0	20	0	17	
De Ruiter	10	5	4	1	11	2	14	
D. D. V. O.	10	6	2	2	16	8	14	
Juliana	10	5	2	3	11	5	12	
Ajax	10	3	4	3	9	6	10	
Hercules	10	3	2	5	8	12	8	
Van Nes	8	3	2	3	6	9	8	
D. N. S.	10	2	4	4	6	11	8	
Olympia	9	1	5	3	2	8	7	
Morningstar *	8	2	0	6	2	19	4	
S. D. O.	9	1	0	8	2	10	2	

* niet opkomen in onderzoek.

Beslissing-wedstrijd.

De beslissingwedstrijd voor het **Kampioenschap** van Curaçao tusschen **Jong-Holland** en **Volharding** zal plaats vinden op **Zondag 8 Januari**.

De Algemeene Vergadering zal worden gehouden op Donderdag 19 Ja-nuari 1933. Nadere gegevens volgen.

Sport.

Waarom Sporten lichamelijke Opvoeding?

Staatszorg willen velen doen uitstrekken over allerlei behoeften van het volk.

De lichamelijke Opvoeding van het volk ontkomt niet aan deze eisch — deze wordt in sommige landen in en door officieele organisatie dienstbaar gemaakt aan de weerbaarheid van het land. De jeugd is de toekomst van het volk.

Dat slagwoord beweegt tot ingrijpende organisatie van de lichamelijke opvoeding van het jonge volk. Staling van het lichaam, vorming van karakter, harding van physieke krachten in en door de sport, wil men dienstbaar maken aan de weerbaarheid van het volk.

De Duitsche Rijkspresident heeft nog pas een verordening in het leven geroepen voor de lichamelijke ontwikkeling van de jeugd.

Er is in wording een rijkscuratorium voor lichamelijke opvoeding der jeugd — onder een rijkscurator en met medewerking van erkende leiders van reeds bestaande en bekende sportvereenigingen.

Officieel wil en zal men door dit rijkscuratorium de sport ruim bevorderen in de openlucht, waarbij tucht en kameraadschap worden gekweekt.

Hier staat men voor een rijksbemoeing met de lichamelijke opvoeding, waarin de Fransche staatslieden reeds een verkapte poging zien tot militaire weerbaarmaking van jong Duitschland.

Of hier de lichamelijke opvoeding misbruikt dreigt te worden tot militairiseering van de jonge sportlieden? Sommige vreezen dat.

En zij die geen vaste richting volgden in de lichamelijke opvoeding der jongeren, zullen eerder verstrikt raken in die te ver doorgedreven nationalistische bemoeiingen met de zuivere sport dan zij, die de lichamelijke opvoeding ondergeschikt maakten aan de hoogere levensroeping, waaraan de jongeren in later levensjaren ook hebben te beantwoorden.

De principieel geleide, doelbewuste sportorganisatie zal sterker staan tegenover eventueel verkeerde richting, welk men met de lichamelijke opvoeding der jeugd wil uitgaan, dan de richtinglooze organisatie, welke vóór en achteruit gestuurd kan worden, wijl zij zich zelf geen andere finish stelt dan spel en vermaak en wel licht gewin.

Wanneer beginselvaste bestuurderen medezeggingschap zullen krijgen in een eventueel officieel toeziend college op de lichamelijke opvoeding van het jonge volk, dan zullen deze méér weerstand kunnen bieden aan mogelijke chauvenistische-strevingen, waarmede de toekomst der jongeren niet gediend is, dan zij, die niet weten waarheen zij worden geleid als blinden door half zienden.

In Duitschland zal een *Deutsch Jugend Kraft* met zijn honderd duizenden leden, op sterker standpunt tegenover dreigend chauvenistisch-natiolisme kunnen staan, dan een neutrale bond, welke lichaamsoefening wil bevorderen, maar vrijwel willoos staat tegenover een ethische richting in de lichamelijke opvoeding der jongeren.

Principieele leiders in de lichamelijke opvoeding zullen elkander in verschillende landen beter begrijpen, meer kunnen waardeeren, dan zij wien het er in de sport alléén om te doen is boven anderen uit te munten op sportgebied, eigenlijk den naijver bevorderen op sportgebied tusschen de volkeren, een naijver welke zelfs op een Olympiade als te Los Angeles tot onaangename incidenten kon leiden.

Hier vereent de sport niet allen, maar vereert slechts de sterren".

Lichamelijke Opvoeding beoogt meer dan physiek uitmuntende typen te vormen, *zij moet ook menschen opvoeden met sociale gevoelens en ridderlijke opvattingen en hoogere idealen.*

W.

DE NEDERLANDSCHE PADVINDERS VEREENIGING.

„DE NEDERLANDSCHE PADVINDERS" KON. GOEDGEKEURD

AFDEELING WILLEMSTAD CURAÇAO.

GROEP 1. SCHOTSCHE DASSEN.

Aan alle Padvinders en Welpen op het eiland CURAÇAO en onze broers over de gansche Wereld, wenschen wij een goed Padvindersspoor en veel geluk in het jaar 1933.

Ook onze Donateurs, Vrienden en bekenden veel geluk en voorspoed in het nieuwe jaar.

De Leiders.

Mededeelingen: Geslaagd voor insigne tolk (Engelsch) RUDIE DE HASETH.

Geinstalleerd tot Verkenner ANTHONY HAZEVELD.

Opgenomen in de horde als Nieuweling HENK SUZEBEEK.

TROEPRAAD.

Maandagavond 7 uur een BELANGRIJK TROEPRAAD voor alle Patr. Leiders en Assistent-Patrouille-Leiders in uniform.

Agenda is:

1. Bespreking van nieuwe plannen voor 1933.
2. Voorbereiding voor het groote Kamp Venezuela.
3. Eereraad-tijden en Studie-Patrouille.
4. Muziekkorpsje.

Wedstrijden.

Woensdag-gelegenheid voor zwemmen en insignes daarmee in verband. (van 4 tot 5 uur).

daarna gelegenheid tot 't afnemen van Eischen.

Donderdag Troepavond. van 6.30 tot 8.30 uur.

OEFENING.... Het Geheimzinntge Schrift.... Verbandleer..... Verhaal.

Zondag TROEPBIJEENKOMST vanaf de tijd, welke *Donderdag* bekend gemaakt wordt.

Oefenleider H.P.L. R. SUAREZ Instructie program van hem.

HORDE van TROEP I.

Dinsdag om 4.30 uur verzamelen, alles mede nemen voor de Inspectie voor 't Kamp.

RIMBOE-SPELEN...., ZANG.... VERHAAL.

Vrijdag om 4 uur op 't RIF verzamelen.

afmarsch naar 't kampement op Caracasbaai.

Zondagavond 6 uur terugkeer op 't Rif.

Wij.... dob.... dob.... dob...

Goede Jacht.

De Groepleider.

DE OVERGANG.

Dit is de geschiedenis van „De jongens die te jong waren, maar toch mee wilden doen."

.... en de schrijver nam z'n pen op en schreef: De groote Padvinders-Broederschap werd geboren in het jaar negentienhonderd en acht en ze groeide, zooals er nog nooit een beweging onder jongens gegroeid was. Troepen doken op in het Noorden en in het Zuiden, in het Oosten en in het Westen en al de Verkenners in die troepen zeiden tot hun ooms en tantes, hun broers en neven: „Ja, dit is het beste van alles."

Een paar jaren gingen voorbij en de Verkennersleiders merkten op dat heele troepen kleinere jongens zich buiten de troeplokalen verzamelen en verlangend naar binnen keken. Deze jongens zeiden tegen de Leiders: Laat ons ook Verkenner worden" en de Leiders antwoordden: „Nee, jullie zijn te jong, jullie moet weggaan." Maar de jongens wilden niet weggaan en tenslotte gingen de Leiders naar de Hoofdverkenner van de gansche wereld en vertelden het hem. „Zie. En wat moeten we nu doen?" En de Hoofdverkenner zeide: „Laten ze zich voorbereiden om Verkenners te worden. Maak hen Welpen en brengen ze in Horden samen."

En de Leiders gingen terug naar hun troeplokalen en vertelden het aan de jongere jongens, die mee wilden doen, en de jongere jongens zeiden: „Ja, laat het zoo gebeuren. We zullen meedoen met de Horde tot we oud genoeg zijn om Verkenner te worden."

Jaren gingen voorbij en alles liep prachtig en alles zat keurig in elkaar. En toen zeiden de Hoofdverkenner, de Verkennersleiders en de Welpenleiders tot de jongens, die niet langer te jong waren: „Nu kun je echte Verkenners worden" ....

.. zoo op den eersten Kerstdag 1932 vormde de Horde een Grooten Kring rond hun Akeela en hieven voor 't laatste drie Welpen (in Padvinders-Uniform alreeds) met hunne broertjes de Horderoep aan: AKEELA wij .. doen ... ons ... best ... djib ... djib ... djib ...? Wij .. dob .. dob ... dob.

Dan komen de drie naar voren en herhalen hunne afgelegde Welpen-Beloften van eenige jaren terug, beginnende met: „Ik heb beloofd, Trouw te zijn en mijn Plicht te doen en de Wet van de Welpen-Horde te gehoorzamen. Iederen dag een goede Daad te doen."

Een voor een gaan zij de kring nu rond en nemen met een handdruk afscheid van hunne Broertjes, die, als zij naar de Raadsrots teruggekeerd zijn... drie maal een luid Hoera voor hen aanheffen. Dan rennen de Welpen weg, de Rimboe in en laten hunne drie nu groote broers... achter... alleen bij de Raadsrots en Akeela....

Ginds, tusschen Vlaggemast en Troeplokaal, staat de Verkenners-Troep opgesteld in Hoefijzer-Formatie en wacht... daar nadert Akeela met zijn Welpen en voert hen naar het midden der formatie Verkenners.

Voor hen leggen de drie, hunne Hoeden, Stokken en Dassen neer, welke alleen een geinstalleerd Verkenner het recht heeft te dragen.

Een voor een komen ze dan naar voren, in volgorde BERT VERMEER, JOSE PINEDO en ANGEL R. RICO, en antwoorden op de hen gestelde vraag: „Weet je, wat je Eer is?", bevestigend. Als zij met nadruk op den ernst der af te leggen belofte gewezen zijn en vast besloten deze af te leggen, belooft elk, terwijl de geheele Troep het Geheim Teeken brengt.

„Op mijn Eerewoord beloofd ik ernstig te zullen trachten.

Mijn Plicht te doen.

Iedereen te helpen waar ik maar kan.

De padvinderswet te gehoorzamen."

Dan neemt de Verkennersleider hen in de groote Wereld-Broederschap op, en spelt het Installatie-Teeken op hun linkerborstzak. De Patrouille-Leider verwelkomt hen en neemt ze in zijn Patrouille op...

Ook in de ARENDEN zal een Nieuweling tot Padvinder geinstalleerd worden, reeds brengt de Patr. Leider hem naar 't midden, voor de Verkennersleider. 't Is ANTHONY HAZEVELD, welke eveneens na 't afleggen der Belofte, als Lid der groote Wereld Broederschap opgenomen wordt.

Zoo zal de eersten Kerstdag 1932 eene onvergetelijke voor hen blijven...

.... dan rukt de Troep in, om tien minuten later weer te verzamelen voor....

Willemstad, 26 December 1939.
M. v. d. Maarel Jr.

VARIAS.

Duikerstrijd op den bodem der zee.

In een beschrijving van zijn ondervindingen als duiker vertelt de Amerikaan Sorensen een avontuur uit de diepte der zee, dat een kijkje geeft op de gevaren, welke de duikers bij de uitoefening van hun beroep, zoo dikwijls ontmoeten.

Sorensen werkte toen in dienst van de *Gelong Wrecking Company* van Queens Cliff, Melbourne; bij St. Napier had de St. *„George Ruber"* schipbreuk geleden en was vergaan en de duiker werkte op een diepte van 18 vademen aan het wrak.

— Plotseling zoo schrijft hij voelde ik aan mijn arm een harden druk. Ik schrok op, duizend denkbeelden schoten door mijn hersens. Ik wist dat het een levend wezen was, maar tegelijk herinnerde ik mij, dat ik geen plotselinge schaduw had gezien, die de nadering van een haai steeds aankondigt. Toen kwam het me voor in de gedachten, dat het de laaste seconden donkerden om mij was geworden, maar ik was te ijverig aan het werk geweest om er acht op te slaan. Al deze gedachten gingen in een minimum van tijd door mijn hoofd. Ik keerde me om en nu zag ik iets voor me — iets vreeselijks, iets ontzettends. Het was een vormlooze, reusachtige kop, dik en plomp als het voorste deel van een boot. En toen zag ik het duidelijker: het was een groote snavel van een geweldige groote papegaai en daarboven staarden groote groenlichtende oogen mij aan. Koud en wreed waren ze op mij gericht, en dan bemerkte ik ook nog groote spookachtige schaduwen in 't water en ik zag nu duidelijk den oorsprong er van — geweldige lange vangarmen, die zich uitbreidden, keerden en kromden en zich weer uitstrekten naar mij, als de knoestige takken van tropische boomen. Twee, drie seconden lang staarden we elkaar aan. Ik gaf het noodsignaal. Toen werd ik door groote leerachtig armen omklemd. Voor mijn oogen opende zich de snavelvormige mond en legde zich op mijn koperen helm. Ik bemerkte dat mijn ribben bogen en mijn helm werd bij deze eerste omarming ingedrukt. Met een vertwijfelenden ruk kreeg ik een van mijn armen vrij.

Een korte ijzeren staaf had ik nog in de hand: ik stootte, stootte nog eenmaal. Het monster hield zich een oogenblik stil en weer zag ik de groote groene oogen strak op mij gericht. Een nieuwe stoot en toen pakte een der groote vangarmen de ijzeren staaf en ontrukte ze mij. Ik was hulpeloos. Met mijn vuisten, beschermd met gummi sloeg ik om me heen. Het was als of ik tegen een met leer omkleed lichaam sloeg, dat het ondier het niet eens bemerkte. Langzaam naderde weer de afschuwwekkende kop

Dat gaf mij een kansje. Ik balde mijn vuist en met alle kracht sloeg ik op het groote glimmende oog trachtend het te verbrijzelen. Maar ook hier dezelfde elastische leerachtige taaiheid.

De polyp schoof mijn arm op zij en weer presten zich de zeven, acht, negen armen van het dier om mijn lichaam, trokken zich steeds enger te zamen en ik bespeurde dat mijn kracht verminderde. Op dat oogenblik kwam mijn kameraad met wapens en messen naar beneden gedoken om mij te helpen. Mijn beide armen werden door het beest stijf tegen mijn lichaam geduwd. Toen voelde ik hevige slagen die door mijn geheel lichaam gingen, en mij de overtuiging schonken, dat deze onderzeesche polypen electrische slagen uit kunnen deelen. De strijd duurde ongeveer een uur. Ik kreeg wat meer vrijheid van beweging, kon wapens hanteeren, en langzamerhand gelukte het ons den vreeselijken vijand te bedwingen. Met messen en speren verweerden we ons tegen de vangarmen, en eindelijk gelukte het ons ze af te snijden van het lichaam. Ze waren ongeveer zes meter lang, vlak bij den romp hadden ze een doorsnee van 12 duim. Met een speer doorboorden we den romp en met ontzaglijke moeite werd hij naar de oppervlakte gebracht. Nog 6 uur later gaf hij teekenen van leven. Later hebben we onzen onderzeeschen vijand te Londen verkocht, waar hij thans in het Britsch museum tentoongesteld is.

Nieuwe duikerhelm.

In tegenwoordigheid van een aantal marine-autoriteiten, ingenieurs en doktoren heeft te Sydney een duiker een Australische uitvinding gedemonstreerd, welke, naar verluidt, een revolutie zal teweegbrengen op het gebied van het duikerswerk.

De duiker heeft een wereldrecord gevestigd, door meer dan een uur op een diepte van honderd vijf en zestig voet onder water te vertoeven, terwijl hij in minder dan vier minuten naar de oppervlakte steeg.

De uitvinding bestaat uit een duikerhelm met dubbele kamer, waardoor de lucht onder water gecontroleerd kan worden. De duiker behoudt op alle diepten volle bewegingsvrijheid.

Kardinaal van Rossum te Scala.

Toen de onlangs overleden Hollandsche Kardinaal van Rossum nog gewone pater Redemptorist was, belast met gewichtige zendingen, vertoefde hij meerdere malen te Scala, een eenvoudig dorpje in Zuid-Italie.

Spoedig was de vriendelijke geestelijke algemeen bemind bij het brave landvolk, dat hem telkens gaarne komen zag en hem zijn zorgen toevertrouwde.

Maar zie, daar bereikte het armzalige dorpje het bericht, dat hun pater tot Kardinaal was verheven en op de luidruchtigste manier betuigden zij hun vreugde, maar ook hun droefheid: hij, hun goede pater, zou immers voor altijd afscheid moeten nemen.

Nadat de eerste opgewondenheid was bedaard, werd overlegd, wat Scala zijn Pater, nu zijn Kardinaal, als afscheidsgeschenk zou aanbieden en met algemeene stemmen werd besloten, dat de gave bestaan zou in de aloude gewone giften van de voortbrengselen der aarde, vruchten en graansoorten, zooals ze op hun velden en in hun tuinen groeiden.

Het zal den goeden Nederlandschen Kardinaal wonderlijk te moede zijn geweest toen hij daar, in zijn rijtuig zittend, overstroomd, belegerd en gebombardeerd werd met de bewijzen van liefde zijner Italiaansche vereerders, want, ... heele maten koren werden in zijn koets leeggegoten en een regen van citroenen, mandarijnen, tomaten, vijgen en granaatappels werd over hem heengeschud.

De menschen waren als dol van geestdrift en wisten van geen ophouden. Wie niet tot de koets kon naderen, zwaaiden hun gulle gaven met zooveel sierlijke juistheid tot vlak voor de inzittenden, dat een weinig benijdenswaardige aanraking met een sappigste vruchten nabij scheen.

„Gij zult uw Kardinal bezeeren, gij zult hem verwonden, riep de secretaris van den Kerkprins, als in wanhoop — en toen eerst kwamen de luidjes eenigszins tot bedaren.

Stapvoets, vriendelijk glimlachend en buigend reed „la sua Eminenza Waan Rossoem" den landweg op, gezeten temidden van een bonten berg van landsgeschenken, waaruit hij zich op de plaats zijner bestemming slechts met moeite los kon werken.

Zoo bemind was onze Kardinaal bij het landvolk in Italië!

Physiologisch Congres te Rome.

Zaterdag 3 September heeft de Paus in de Sala Ducale van het Vaticaan ongeveer 800 deelnemers aan het Physiologisch Congres, dat te Rome vergaderde, ontvangen. Allereerst werd hij begroet door de meest vooraanstaande leden van het Congres, o.m. de Nobelprijswinnaars Meyerhoff uit Heidelberg, Frank uit München, Hill uit Londen en Euler uit Stockholm. De Paus onderhield zich met zijn gasten in het Italiaansch, Fransch en Duitsch. Nadat hij in de Sala Ducale den troon had bestegen, stelde Prof. Bottaci hem de aanwezigen, die 37 verschillende religies vertegenwoordigen, voor. In een toesprak zeide daarop de Paus, dat hoewel deze physiologen verschillende godsdiensten aanhingen, zij toch alleu vereenigd waren in één ideaal: het ideaal der wetenschap. Tenslotte schonk hij den katholieke deelnemers Zijn Pauselijken Zegen.

Hoe men ratten verdelgt.

De rat is een te slim dier om zich te laten vergiftigen. Zet men eten klaar met vergif, dan laat zij het staan, omdat zij het niet vertrouwt. De rat kan alleen verschalkt worden. Men strooit daartoe des avonds ter plaatse waar de ratten komen een handvol rozijnen (de rat is verzot op rozijnen): den tweeden avond doet men hetzelfde: de rat komt met haar geheele familie terug, die alle rozijnen verslinden. Op den derden avond krijgen ze het galgemaal: men snijdt daartoe de rozijnen half door, doet er rattenkruit in en knijpt de rozijnen weer dicht. De rozijnen zijn den volgenden dag weer verdwenen en tevens de ratten. Men ziet ze daar nooit terug en vindt ook geen doode ratten.

Een nieuw mondain vermaak.

In het *„Journal"* wijst Geo Londen op een noodlottig „vermaak", dat dezen zomer zijn intrede heeft gedaan aan de Riviera, o.a. te Monte-Carlo Juan-les-Pins, Nice, Cannes, Saint-Tropez, n.l. het opium rooken op vaartuigen in open zee voor de kust.

De gelegenheid tot het rooken van opium wordt geboden op allerlei soorten luxe schepen, motorschepen, kleine zeeschepen, yachten, enz. die een eindweegs in zee gaan en daar ankeren. Vertrekken de vaartuigen, dan zou geen enkele inspecteur van politie iets bijzonders kunnen opmerken. Aan boord bevindt zich noch opium noch rookgerei. Die zijn den vorigen avond reeds in een waterdichten zak ergens in zee neergelaten; een groote kurken plaat toont de plek aan, waar dit is geschied. De vaartuigen stevenen er op aan, halen den zak op en de opvarenden — veel jonge mannen en meisjes — kunnen zich aan het rooken overgeven.

Het is het laatste snufje van snobisme, dat volgens Geo London reeds gevaarlijke proporties heeft aangenomen.

Erwten uit het graf Toetankamen.

Van de erwten, die in Egypte ongeveer 3000 jaar in het graf van Toetankamen hebben gelegen, is thans een kleine oogst verkregen in een tuin te Ronneby aan de Zuidkust van Zweden.

Een Deensche professor, die ook aan de uitgravingen had deelgenomen, had enkele dezer erwten meegebracht, waarvan er een paar in 1930 in een tuin te Smaaland werden geplant. De erwten ontkiemden, doch de oogst daarvan was slechts klein. Twee erwten van den nieuwen oogst kwamen in het bezit van een zekeren Svenssen te Ronneby, die ze plantte en daarvan een oogst van 202 erwten verkreeg. Van deze heeft hij er 65 opnieuw gepoot, die alle opgekomen zijn en thans een rijken oogst beloven.

De planten worden vier tot zes voet hoog en dragen trossen van roode en witte bloemen. Natuurlijk bestaat hiervoor onder de bewoners van het stadje groote belangstelling.

Het klinkt erg ongelooflijk, dat zaden na een tijdsverloop van 3000 jaren nog al hun kiemkracht zouden behouden hebben.

Wat men zooal uit koffie vervaardigen kan.

Reeds geruimen tijd kunnen de Braziliaansche koffieplanters hun geurig product niet meer tegen een loonenden prijs verkoopen. Er werden reeds heele scheepsladingen koffieboonen in zee geworpen, terwijl duizenden tonnen als brandstof werden gebruikt in de locomotieven der Braziliaansche spoorwegen.

Een Zweedsch schelkundige Dr. Binman heeft thans experimenteel aangetoond dat uit koffie langs chemischen weg tientallen andere producten vervaardigd kunnen worden. In zijn laboratorium fabriceerde deze geleerde uit een baal van 100 K.G. koffie, o.m. 2½ kilo aceton, het bekende middel om hars en vet op te lossen, verder 1 K.G. alcohol, 6 K.G. plantaardige olie, 1 K.G. smeerolie en tenslotte nog een hoeveelheid coffeine en zwavelzure amoniak, de bekende stikstofmest.

De Braziliaansche regeering laat thans het procédé van Dr. Binman onderzoeken in de hoop dat de koffieplantages weer loonende bedrijven zullen worden, ook al wordt er uit de koffie eits anders bereid dan de bekende geurige, opwekkende drank.

Tallooze gewone lezers, die zich van die geleerde koffiepraatjes niets aantrekken, zullen het ten zeerste betreuren, dat zooveel duizenden, ja milmilioenen balen koffie verbrand, in zee geworpen en vernietigd zijn geworden, waardoor toch zoo menig lekker kopje koffie verloren ging.

En denk dan eens aan dat *koffiedik*, door zoo menige huismoeder zoo achteloos weggeworpen en dat toch zoo nuttig is als meststof, of om stofvrij de vloeren te vegen en vooral voor zoo menige Curaçaosche *kaartlegster* onmisbaar, die de kunst of bedriegerij verstaat om uit koffiedik de toekomst te voorspellen of liever in zoo menig huisgezin verdachtmaking en oneenigheid te zaaien.

Adverteer steeds

in de

Amigoe di Curaçao.

